

Par sapņiem, kas dzimst sirdī...

Reiz dzīvoja kāda meitene, kura domāja, ka nemāk dziedāt, bet patiesībā viņai piemita īpaša balss. Viņas ģimene noalgoja privātskolotāju, lai meitene varētu atraisīties un mācīties izmantot savu balsi.

Kad meitene pirmo reizi satika savu skolotāju, viņa centās iestāstīt, ka neprot dziedāt, bet viņš zināja, ka viņa to var. Pirmajā mēģinājumā nekas nesanāca. Skolotājs centās meiteni iedrošināt, bet viņa spītējās, jo nebija pārliecināta par sevi.

Nākamajā reizē bija tāpat, tikai, laikam ejot uz beigām, meitenei apnika runāt pretī un viņa pamēģināja. Viņa dziedāja pavisam klusiņām, pavisam nedroši, bet dziedāja. Skolotājs smaidīja un klusībā apbrīvoja viņas skaisto balsi. Meitenei vēl daudz bija jāmācās, bet galveno viņa bija izdarījusi – viņa bija uzdrošinājusies.

Mēģinājumu bija daudz, un ar katru reizi meitene atraisījās arvien vairāk. Pēc dažām nedēļām viņa saslima ar bronhītu, un mēģinājumi bija jāpārtrauc. Par spīti tam meitene turpināja klusiņām dziedāt. Viņa vairs nevarēja iedomāties savu dzīvi bez dziesmas.

Pēc izveseļošanās meitene turpināja mācīties pie privātskolotāja, iestājās korī, dziedāja ansablī. Viņa noticēja sev un savai skaistajai balsij. Mūzika kļuva par viņas dzīves saturu. Viņa turpināja aktīvi dziedāt un rīkoja nelielus koncertus radiem un draugiem. Vēlāk viņa uzstājās skolā kā soliste. Pēc diviem gadiem meitene rīkoja savu pirmo lielo koncertu un ielūdza savu bijušo privātskolotāju. Šī koncerta nosaukums bija „DZIESMA DZIMST SIRDĪ UN PIEDER SIRDIJ”, jo tieši viņš bija tas cilvēks, kurš viņas sirdij lika noticēt un ļāva dziesmai lidot.

Mums katram ir savi sapņi un iespējas. Reizēm vajag pavisam maz, lai tie piepildītos.

Valmieras Pārgaujas sākumskolas

5.a klases skolnieces

Madaras Papovas darbs.

Skolotāja Ilona Ozoliņa.